

Auteur: Cor E. Bijl

Datum: 20-01-2025

Wat is er aan de hand in de wereld?

Veel mensen maken zich grote zorgen over de wereld en vragen zich af: wat is er aan de hand in de wereld? Een begrijpelijke vraag gegeven het feit dat er vele grote crises zijn en er fundamentele veranderingen plaatsvinden die alle zekerheden ondergraven. Vanuit ons vertrouwde maakbaarheidsidee lijken er oplossingen te zijn. Zo lossen we de klimaatcrisis op door CO₂ vermindering. De verharding van de samenleving door middel van normen en waarden. De migratiecrisis door de grenzen dicht te gooien. De veiligheidscrisis door meer bewaking en bescherming. Het doorgeschoten individualisme, de verharding van de samenleving, door meer nadruk te leggen op normen en waarden, op moraliteit. De vertrouwenscrisis jegens de politiek door politici meer naar de mensen te laten luisteren. De bankencrisis door de perverse prikkels weg te nemen. De wij-zij crisis door met elkaar in gesprek te gaan. De inkomenskloof door middel van belastingen. Enz. Maar die oplossingen stellen ons niet gerust. Sterker nog, we hebben het gevoel dat de wereld in brand staat en de samenleving in verwarring is.

Wat is er dus aan de hand in de wereld?

Het antwoord is vrij simpel: We zien slechts de branden aan de oppervlakte en niet de ondergrondse veenbrand die er de oorzaak van is. Die ondergrondse veenbrand is onze aller diepste crisis, de crisis van het zijn op aarde ook wel aangeduid als de val uit het Paradijs. Een toestand die concreet bestaat uit het zijn in de materie en er de gevangene van zijn. Een toestand die bekend staat als ons ego. Dat is onze aller diepste crisis omdat we ons daardoor bevinden in de dualiteit (de tegenstellingen) waarin geen midden, geen harmonie, is. Sterker nog, daardoor bevinden we ons in de intrinsiek zelfdestructieve staat die bestaat uit de onderdrukking van onze gevoelens en zo langzamerhand leidt tot de apocalyptische uitroeiing van onszelf.

Wat is de oplossing van deze apocalyptische crisis?

De oplossing is vanzelfsprekend de bevrijding uit onze gevangenschap, uit ons ego. Een bevrijding die leidt naar het verlicht/volmaakt/echt zijn of kortweg het Zijn als zijnde de staat waarin we ons in de singulariteit oftewel in het midden, in harmonie, in de oneindige eenvoud van het leven bevinden. Precies zoals in de natuur maar dan bewust. Die bevrijding is absoluut mogelijk. We hebben immers bewustzijn gekregen en daarmee het vermogen ons bewust te zijn van ons ego, dus van wat het is en wat het wil om in stand te blijven. En dus ook het vermogen om geen gehoor te geven aan deze wil en in overgave te komen aan de Wil van het Zijn, van het Al, God, het Ware Zelf waar we in het Zijn één mee zijn.

Dat lijkt een onmogelijke opgave ware het niet dat de evolutie ons een handje helpt in de vorm van de zich nu voltrekkende kwantumsprong van ego naar Zijn. Dat is een sprong waarin we alle houvast verliezen en dus drastisch op onszelf worden teruggeworpen en op zoek zijn naar ons Zijn (wie we echt zijn). En waarin alle zorgwekkende gebeurtenissen betekenis krijgen. Zo is het marchanderen met de waarheid door bijvoorbeeld Poetin en Trump noodzakelijk voor de voltooiing van de kwantumsprong van waarheid hebben naar waarheid zijn. Is de machtsuitoefening van politici die de democratie en de rechtsstaat aantasten nodig voor de sprong van de wil van het systeem naar de Wil van het Al als bron van zelfsturing. Is de aantasting van de verzorgingsstaat nodig voor de sprong van verzorgd worden door het zorgsysteem naar verzorgd worden door het Al. Is de crisis van de religie, de kerk, nodig voor de sprong van geloven in God naar één zijn met God. Is ons (populistisch) wantrouwen jegens de elite, de politiek, nodig voor de sprong van machteloosheid naar Kracht. Kortom, zo zijn de crises nodig voor de voltooiing van de kwantumsprong omdat we daardoor geconfronteerd worden met de gevoelens waaruit ons ego bestaat en daardoor de wil van ons ego, die gevoelens niet wil voelen om in stand te blijven, kunnen weerstaan (toelaten van gevoelens bevrijdt).

De weg uit de crisis.

Er is dus een weg uit deze apocalyptische crises. Een weg die zowel oneindig eenvoudig is als het moeilijkste wat er is en aangeduid kan worden als zijnsontwikkeling, de door het leven zelf gedirigeerde en dus de enige weg naar het Zijn. Die weg is oneindig eenvoudig omdat het slechts vraagt om het toelaten van onze onvermijdelijke door het leven geraakte gevoelens. En het is het moeilijkste wat er is omdat ons uiterst krachtige en slimme ego zich uit alle macht tegen dit toelaten verzet en daar tot op heden succesvol in is. Een succes dat in stand wordt gehouden doordat alle instituties blijven vasthouden aan het ego-eigen illusoire maakbaarheidsidee en bijgevolg zijnsontwikkeling tot taboe verklaren. Dit ondanks het feit dat dit taboe het gevaarlijkste is dat er bestaat en het Zijn ons diepste ideaal, onze hemel op aarde, is.